

V 5.2 Rizika sociálních sítí

Délka videa: 03:25

Syn:

Tak co, už jste se s facebookem skamarádili?

Maminka:

Děkuju, žes mi to vysvětlil, už jsem si přidala asi 40 přátel a nějaké ty skupiny a četla jsem příspěvky jedné kamarádky, která hodně cestuje. Jé, a zabralo mi to hodinu a půl.

Syn:

No, to se nezdá, ale právě to žere hrozně moc času.

Maminka:

To máš teda pravdu, tak to už se vám mladým nedivím, že pořád sedíte u počítače nebo máte v ruce telefon. Teď to aspoň trochu líp chápu.

Syn:

Ne že bych z toho měl radost, ale je to tak. I když si myslím, že na tom pořád nejsme tak hrozně. Vem si, že když já jsem byl malý, tak nebyly skoro ani počítače, natož nějaký facebook. Ale teď ty mladší generace, ty v tom prostě vyrůstají.

Maminka:

To máš pravdu, vy jste aspoň trochu běhali venku a počítač nebo mobil byl spíše výjimka.

Syn:

To je podle mě největší úskalí sociálních sítí. Na jednu stranu je to super, můžeš být v kontaktu se spoustou lidí, ale na tu druhou stranu je přece lepší si s někým povídat naživo než si jen psát. Teď mi přijde, že fakt všichni jen sedí u počítačů a chatují, místo aby šli ven a bavili se víc jako kdysi.

Maminka:

To za nás sis mohl napsat dopis, anebo se s tím člověkem prostě sejít. Nebo si zavolat, ale to bylo hrozně drahé. A než došel dopis, je jda, to trvalo. Je fakt, že my jsme se hodně navštěvovali.

Syn:

No, a s tím souvisí ještě horší věc, že lidi si od počítače dovolí mnohem víc než z očí do očí.

Byl jsem na jedné přednášce s diskuzí, kde se tohle řešilo, a je to strašné.

Maminka:

To věřím. Já jsem nedávno viděla nějakou reportáž, jak si tam lidi nadávají, anebo někoho dokonce tím, jak píšou, psychicky šikanují. Bez těch sociálních sítí prostě tohle nebylo.

Syn:

Mně se naštěstí nic takového nestalo, ale znám pár lidí, co podobný problém řešili, a je to opravdu něco hrozného.

Maminka:

Fakt? Já si něco takového vůbec nedovedu představit, to musí být hrozné.

Syn:

A pak se řeší taky to, že to zkrasluje realitu, že lidi na sociální síť dávají jen to, jak jsou šťastní, jak jim to sluší, co se jim podařilo, kde jsou na dovolené. Takže někdo, komu se zrovna úplně nedaří, si pak myslí, že život všech ostatních je dokonalý, jen ten jeho ne.

Maminka:

Vidíš, tak to mě vůbec nenapadlo, ale něco na tom je.

Syn:

A hlavní je asi to soukromí. Píšeme tam o sobě skoro všechno, dáváme si tam fotky. Tak na to si, mami, dávej pozor.

Maminka:

Neboj, já budu opatrná. Já bych si tam nic soukromého nedala. I když jsem slyšela, že někdo si tam napsal, že jede na dovolenou, a že mu pak vykradli byt.

Syn:

Jojo, takové věci by se tam určitě psát neměly.

Maminka:

Ty ale vidíš samá negativa, protože už jsi zvyklý na všechny ty výhody. Jenže my starší, víš, my jsme na to zvyklí nebyli a pro nás je to velké plus – to pohodlí a vůbec to, že máme možnost napsat někomu, o kom jsme si mysleli, že už ho třeba vůbec nikdy neuvidíme, protože se odstěhoval moc daleko. A taky že si tam můžeme najít spoustu informací a s někým se poradit.

Syn:

Já vím, všechno má svoje pro a proti. Určitě když si člověk dává pozor, co všechno o sobě na internetu prozradí, a když u toho nesedí celý den, tak je to užitečná věc. Prostě nic se nemá přehánět.

Maminka:

Přesně tak. Víš co, tak já už to vypnu a půjdeme na návštěvu k babičce, co říkáš?

Syn:

Tak jo.